

Nu cred că ăsta-i patul meu.

Nu-s chiar sigur, pentru că mă chinuie o durere cruntă de cap, dar patul ăsta are ceva care-mi spune că nu-i al meu. E extrapufos.

Ce dezamăgire! Mi-am imaginat foarte limpede ziua înmormântării mele și începea cu mine trezindu-mă în propriul meu pat. Aveam să casc și să mă întind ca un erou de benzi desenate după o noapte de somn bun, simțind cum de la parter urcă spre mine un miros de șuncă prăjită. „Am o grămadă de șuncă aici!“ avea să-mi strige mama mea vitregă.

În realitate, îmi pipăi craniul ca să mă asigur că nu se ițește niciun cuțit din el, în timp ce vocea unei doamne care nu e mama mea vitregă vorbește despre ceva care nu e șuncă.

— Nimic deocamdată, spune ea de pe hol. Da, știu că e important, ai încredere în mine.

Au! Simt o gălmă sub spinare. O fi tovarășul meu cre-dincios, Bronto cel Albastru. Poate că totuși mă aflu în patul meu!

Nici vorbă.

E un koala roz.

N-am avut în viața mea un koala roz.

— Ei, fac tot ce pot, spune femeia de pe hol.

Sigur că da! E mama lui Paolo. Sunt la Paolo acasă!

Mă strădui să mă ridic în șezut și privesc în jur în timp ce camera se învâрте lent cu mine. Privirea mi se oprește asupra unui poster al Societății Naționale a Sarcasmului. DE PARC-AM AVEA NEVOIE DE SPRIJINUL TĂU, stă scris sub logo.

Asta nu-i camera lui Paolo!

E o cameră în care am mai călcat de maxim trei ori, camera surorii mai-mari-dar-nu-cu-mult a lui Paolo, Veronica. Deci: tocmai m-am trezit în ziua înmormântării mele, în patul surorii celui mai bun prieten al meu. Asta n-a făcut niciodată parte din plan.

— Denton... ești treaz? întreabă mama lui Paolo de dincolo de ușă.

Mă trântesc la loc și îmi trag pătura peste cap. Nu pare supărată că mă aflu în camera fiică-sii, dar prefer să mă ascund.

— Nu, doarme buștean în continuare, spune ea îndepărtându-se.

Dau pătura deoparte și observ un plasture pe degetul arătător al mâinii drepte. Habar n-am cum a ajuns acolo. Probabil m-am tăiat.

Cel puțin gândirea mea critică funcționează la capacitate maximă.

Trebuie să mă mobilizez. Mă întorc pe burtă. Fața mi se afundă în pernă și mă pomenesc asaltat de un puternic miros feminin. Parfumul – o combinație misterioasă de săpun, piersici și... mentă? – îmi călătorește prin nări și mi se înfige în creier.

Stai așa!

Chipul Veronicăi îmi răsare în amintire, vorbindu-mi, în timp ce se apropie să mă sărute: „Asta numai fiindcă mi-e milă de tine.“

Îmi amintesc! Noaptea trecută mi-am făcut de cap cu sora celui mai bun prieten al meu, în patul surorii celui mai bun prieten al meu. E incredibil de tare!

Dar stai-așa-un-pic! Eu am o iubită. O iubită care nu e Veronica.

Ridic pătura și mă contemp lu. Cămașa mea în carouri e descheiată la nasturi. Din fericire încă mai am blugii pe mine. Dar, cu sau fără pantaloni, mi-am trădat în totalitate iubita, pe Taryn, de care chiar îmi place. Chipul ei mi se ivește dinaintea ochilor: „Ești un tip mișto și foarte nostim, dar nu cred că pot s-o fac.“

Stai așa!

Deci prietena mea mi-a dat papucii noaptea trecută? Îmi îngrop fața în palme și îmi legăn capul înainte și-napoi, în speranța că astfel durerea mi se va mai domoli, iar gândurile mi se vor aranja într-o succesiune logică.

Da, chiar așa a făcut!

Noaptea trecută mi-am făcut de cap cu Veronica și am fost părăsit de Taryn. Sper că nu în această ordine.

Capul îmi pulsează. În gură parcă am nisip.

— Nu fi *caraghios*! o aud pe mama lui Paolo spunând cu o voce tăioasă. Tipul ăsta o să strice tot!

Intensitatea vocii ei mă face să mă dezmeticesc, dar numai preț de o secundă.

Trebuie să plec. Mă rostogolesc pe cealaltă parte a patului. Nasul meu intră în contact cu un miros de fructe putrede și vomit. Drept pe perna Veronicăi.

Vai de mine! Printre lacrimile provocate de vomă zăresc pe covorul de lângă pat o sticlă aproape goală de șnaps de piersici. Scârbos!

De sub cuverturi iese un zumzăit înspăimântător care mă face să mă pun în mișcare, împingându-mă disperat cu picioarele până mă pomenesc cu spatele lipit de barele

subțiri de metal de la căpătâiul patului Veronicăi. Două secunde mai târziu, îmi dau seama că zumzetul ăla era telefonul meu și nu cine știe ce gândac neprietenos.

Sunt un tip cu sânge rece, un bărbat adevărat.

Hei te-ai trezit? glăsuiește sms-ul de la Paolo.

Da. Ești la tine în cameră? îi răspund eu, întrebindu-mă de ce îmi dă mesaje de pe partea cealaltă a coridorului. Așteptând să răspundă, arunc perna murdară de vomă pe podea, unde aterizează în mijlocul unui orășel de valize și cutii, mărturii ale celui dintâi an de facultate al Veronicăi. S-a întors acasă acum câteva zile.

Ha nu că avem școală azi frate, îmi scrie Paolo. *Adică mă rog tu n-ai haha.*

Corect. Eu n-am școală, normal.

Pentru că înmormântarea mea e programată la ora două în această după-amiază.

Pentru prima oară de când am deschis ochii, nu mă mai gândesc ce caut în camera asta, ce s-a petrecut noaptea trecută sau când o să ia o pauză echipa de constructori care trebăluiește prin creierul meu.

În schimb, mă gândesc: „Mâine e ziua în care voi muri.“

Nu-mi place să fiu melodramatic în privința asta. Bine, de fapt îmi place, pentru că e amuzant și îi face pe oameni să se simtă stânjeniți, dar în realitate nu e chiar așa de trist.

Toți au știut încă de la nașterea mea că mâine va fi ziua în care voi muri. Aproape toți oamenii din lumea asta își cunosc data morții, mulțumită grupului de doctori, oameni de știință, statisticieni și astrologi conduși de Herman Mor-tensky, câștigător al premiului Nobel, omul al cărui nume apare în orice manual de știință și care a făcut muncă de pionierat în domeniul AstroThanatoGeneticii (ATG).

Deci nu-mi provoacă anxietate faptul că mâine-i ziua morții mele? Ba da, la naiba. Dar e cazul să devin dramatic ca vocea din reclamele pentru filme? Probabil că nu. Asta nu înseamnă că oamenii nu trebuie să mă compătimească dacă așa vor. Printre colegii mei de an de la MHS nu există decât trei a căror dată a morții pică în timpul liceului și eu sunt unul dintre ei. Ceilalți doi sunt Ashley Miller, care a murit de nuș' ce ciudățenie la creier în clasa a noua, și Paolo, prietenul meu cel mai bun, a cărui dată a morții vine la douăzeci și șase de zile după a mea. Adorabilă coincidență, nu? Cei mai buni prieteni, murind la distanță de o lună! Așa aș crede și eu dacă n-aș ști că datele apropiate ale morților noastre sunt principalul motiv pentru care ne-am împrietenit.

Era prima noastră săptămână de grădiniță și eu îmi vedeam de treabă în colțul cu cărți, citind o poveste despre un urs care făcea un tort pentru ziua de naștere a Lunii, când deodată m-am pomenit cu un mititel zâmbăreț și cam dolofan uitându-se peste umărul meu. (În momentul ăla și eu eram mititel, dar ați prins ideea.) Mai întâi am fost enervat, gen: „Lasă-mă în pace să citesc!“, dar pe urmă el a zis: „Ursul ar trebui să-i facă Lunii și un tort pentru ziua morții ei“, ceea ce mi s-a părut cea mai amuzantă chestie, pur și simplu cele mai înțelepte și mai profunde cuvinte pe care le auzisem în viața mea. (Retro-spectiv privind, faza nu mi se mai pare chiar atât de tare, dar pentru un copil de grădiniță era mortală.) (Gluma e probabil intenționată.)

După ce am răs pe săturate, am început să discutăm despre datele morților noastre. „Mama mi-a zis că ești un Timpuriu“, a spus Paolo. Un Timpuriu este o persoană a cărei dată a morții pică înainte să fi împlinit douăzeci și unu de ani. „Mda“, am zis eu cu ochii în covor. „Și eu!“ a zis el. Am fost încântat. Nu mai cunoscusem niciun Timpuriu.

Deci iată-ne: râzând de aceleași lucruri și urmând să murim amândoi înainte de a părăsi sistemul public de învățământ. Dacă asta nu constituie o temelie solidă pentru o prietenie, atunci nu știu care-i aia.

Telefonul meu zumzăie din nou și de data asta nu mă mai sperii decât pentru vreo milisecundă.

Toți vorbesc despre înmormântarea ta, îmi scrie Paolo. O să ai un public bun, amice. Sper că te simți ok haha frate că azi-noapte erai PRAF! Sunt mândru de tine.

Deci acum pot spune cu toată certitudinea că această stare de rău generalizat, combinată cu dureri de cap și gura uscată, este o mahmureală. Prima din viața mea, ce tare! Era și timpul!

Săptămâna trecută am fost scutit de școală, deși, desigur, aș fi putut să nu mai merg la cursuri cu mult înainte. Dar asta ar fi însemnat să mă învârt prin casă de unul singur sau în compania părinților mei când nu erau la serviciu. Nu, mersi! Măcar în ultimele zile Paolo a chiulit împreună cu mine, pentru că e un prieten de nădejde și totodată anticipându-și propriul deces timpuriu. (Acum îmi amintesc: mi-a zis că o să meargă azi la școală ca să „creeze o atmosferă super“ pentru înmormântarea mea.)

Majoritatea oamenilor își petrec Săptămâna Morții făcând ceea ce le place cel mai mult. Pentru cei de vârstă mea ea devine adesea un maraton al necumpătării, în genul vacanței de primăvară¹. Nu sunt împotriva ideii, dar nu e chiar genul meu și băutura nu m-a atras niciodată. Numai talentele persuasive ale lui Paolo („Nu vrei să știi cum e?“) m-au convins în cele din urmă să renunț la planul nostru inițial de a face un maraton cinematografic (una dintre distracțiile noastre preferate, inclusă deja ceva mai devreme în programul Săptămânii Morții mele) și în schimb să ard gazul la Paolo acasă, savurând acum dispărutul șnaps de piersici. (Și, se pare, pe acum dispăruta Veronica.)

S-ar părea că aproape tot liceul va lua parte la înmormântarea mea și nu știu dacă gândul ăsta ar trebui să mă îmbărbăteze sau dimpotrivă. Ca să fiu brutal de sincer, probabil că „toți vorbesc despre înmormântarea mea“ numai fiindcă îi încântă ideea de a lipsi de la ultima oră, încheind ziua de școală mai devreme.

¹ În SUA vacanța de primăvară este o perioadă de distracție în timpul căreia mulțimi de tineri se adună în localități cu climă caldă, cum ar fi plajele din Florida sau Mexic. Agențiile de turism le oferă studenților pachete turistice către destinații cu o viață de noapte bogată, festivaluri de muzică și activități sportive (n. tr.).

Mai e și toată povestea asta cu Veronica și Taryn. Dacă la asta se referă ceilalți puști când spun că s-au îmbătat „de li s-a rupt filmul“, atunci nu-s un fan, fiindcă m-aș simți mai bine dacă m-aș duce la înmormântarea mea știind cu cine mi-am făcut de cap, de cine m-am despărțit și ce alte chestii fabuloase/oribile am mai făcut.

Ce s-a întâmplat mai exact azi-noapte? Seara trecută, mama lui Paolo mi-a spus că o să mă ducă acasă cu mașina, ca să-mi pot petrece în propriul meu pat cea din urmă noapte garantată de viață. Plănuisem să încep ziua înmormântării mele – ziua de azi – cu un jogging matinal care să-mi limpezească mintea. Asta nu se întâmplă. Ca să nu mai spun că probabil mama mea vitregă a intrat în panică văzând că am ales să dorm altundeva decât sub acoperișul ei.

— OK, Dent... Te-ai trezit? spune mama lui Paolo de dincolo de ușă.

— Mneăța, zic eu. Ăăă, ies într-un minut.

— Oh!

Acum îmi dau seama că de fapt ea vorbea cu ușa camerei lui Paolo, aflată de cealaltă parte a culoarului. Până când eu i-am răspuns din camera Veronicăi. Am comis-o!

— Nu știam că ești în camera lui V, scuze! continuă ea cu același ton vesel și prietenos dintotdeauna.

Nu înțeleg de ce își cere *ea* scuze că *eu* mă aflu în patul fiică-sii. Apoi îmi amintesc că data morții mele, care-i mâine, poate fi un motiv serios ca oamenii să se poarte frumos cu mine azi.

— Nicio problemă. Vreau numai să...

Privesc perna Veronicăi, trântită pe podea: are o față de pernă cu ștrumfi, aleasă probabil la mișto. O parte din voma mea s-a încheiat în barba lui Papa Ștrumf.

— ...fac patul și așa mai departe.

— Sună bine. Am aici niște Tylenol dacă-ți trebuie!

— OK, super. Mersi, Cynthia!

Mă târăsc jos din pat, reușesc să ajung la baie, mă uit în oglindă și nu-mi place ce văd, îmi dau cu apă pe față, încerc să mai vomit și în vasul de toaletă și reușesc parțial, înhaț niște hârtie igienică, o umezesc, mă strădui să curăț perna Veronicăi și reușesc tot parțial, decid în schimb să scot fața de pernă, o arunc în closet, pun perna desfățată pe patul Veronicăi și fac sus-numitul pat, încercând un sentiment de triumf când trag cuvertura peste perne, dând impresia că n-am fost niciodată aici.

În timp ce îmi examinez opera, observ pe noptiera Veronicăi o bucată de hârtie. *M-am dus la lucru*, spune biletul cu scrisul înflorat, delicios de feminin al Veronicăi. *A fost nostim. Oarecum. Fă-mi patul, te rog. Ne vedem la înmormântarea ta.*

Zâmbesc la vederea acestui bilet, cele mai amabile cuvinte pe care mi le-a adresat Veronica vreodată. Mereu am crezut că tachinările noastre agresive ascundeau o afecțiune sinceră, reciprocă. Dar mă înșel într-o grămadă de privințe. Așa că e posibil ca aceste cuvinte, ca și aventura noastră de azi-noapte, să fi fost inspirate pur și simplu de milă.

Și de ce nu? Și mie mi-e milă de mine. Mi-am petrecut atâta timp încercând să fiu unul dintre acei tipi calmi și nonșalanți în orice împrejurare, capabili să abordeze cu sânge rece până și propria moarte. Mereu m-am simțit mândru când oamenii se arătau impresionați de maturitatea cu care îmi acceptam situația. („Uau, ce perspectivă superbă ai în privința asta, e fantastic!“) După toate orele alea de terapie pre-mortem am ajuns să cred că, pe măsură ce moartea mea avea să se apropie, urma să devin din ce în ce mai împăcat, mai resemnat cu soarta. Dar în

această clipă, cu înmormântarea mea peste numai câteva ore și cu biletul Veronicăi în mână, nu mă simt nici calm, nici nonșalant. Emoțiile se contopesc cu mahmureala mea încă persistentă, supraîncărcându-mi circuitele trupului. Vomit pe cuvertura Veronicăi.